

عنوان مقاله:

نارسیسیسم (خودستایی) در دیوان محسن تاثیر تبریزی

محل انتشار:

هشتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

زینب رحمانیان - عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور مرکز خوی

لیلا عدل پرور - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی مرکز خوی

خلاصه مقاله:

خودشیفتگی و خودستایی یا به تعبیر روان شناسان «نارسیسیسم» از مقوله های مورد توجه روانشناسان است. گاهی شاعران، زبان به تمجید مبالغه آمیز خود گشوده و شخصیت هنری خود را ستوده اند. در اشعار محسن تاثیر تبریزی نیز، ابیاتی درباره خودستایی به چشم می خورد. در این مقاله به روش تحلیلی - توصیفی به بررسی خودشیفتگی و خودستایی، در اشعار وی پرداخته می شود، تا معلوم شود، هدف شاعر فقط خودستایی بوده است یا این پدیده جنبه هنری و زیبایی شناسی داشته است. یافته های پژوهش بیانگر این است که؛ محسن تاثیر تبریزی، با بهره گیری از آرایه های ادبی، چون مبالغه و تلمیح سعی در اعتلای مقام شعری خود دارد و خود را برتر از شاعران بزرگ از جمله انوری، مولوی و نظامی و ... می داند. وی قرار می کند شیفته شیوه خاص اشعار خود می باشد و ویژگی های کلام خویش را می ستاید. تعبیرات شاعر، در ستایش از خود، مبالغه آمیز و برخاسته از حس خودبرتری می باشد و گاهی در خودستایی از خویش، راه افراط پیش گرفته و سخن خود را با سحر و معجزه برابر نهاده است

کلمات کلیدی:

خودستایی، فضایل اخلاقی، شعر، محسن تاثیر تبریزی، نارسیسیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1270312>

